

«Barnets beste» taper

**Arne
Seland**

Advokat

BARNEPSYKOLOG Magne Raundalen og professor Willy-Tore Mørch svarer meg i dagbladet 26. juli. Deres støtte til barnevernet er vedvarende fram til siste avsnitt. Her kan man lese «de fleste barnevernkontorene er små og sårbare og får ikke den nødvendige erfaringen», en konklusjon stikk i strid med hele deres forutgående resonnement.

Min bekymring er den uforholdsmessig store makten barnevernet har. Har man jobbet en stund med barnevernssaker så vet

man at saksbehandlernes tilfeldige erfaringer, sympatier og ikke minst den personlige kjemien kan være helt avgjørende.

I MIN KRONIKK brukte jeg undersøkelsen til NIBR. Ifølge Raundalen og Mørch er det her jeg kortslutter. De forklarer resultatene fra undersøkelsen med at barna alltid har hatt noe tid hos foreldrene. Hvis mor har barnet det første leveåret og barnet så begår selvmord i voksen alder, ligger forklaringen på babystadiet. Det finnes ingen vitenskapelig dekning for at de har rett i dette. De er imidlertid sikre på at de har rett og må bruke tullebegreper i mangel av vitenskap. Jeg velger å stole mer på fornuftens ståsted enn på

deres «barnepsykologiske ståsted».

Når det gjelder å innføre barnevernet på familiekontorene, er deres argument at jeg «glemmer at barna må vernes i konfliktsituasjoner». Min erfaring er at barnevernet ofte selv kommer i konflikter og at deres evne til å løse dem er liten. Jeg har for eksempel en rekke klienter som innstendig har bedt om å få skifte saksbehandler eller de ber om å få tilbake den de hadde tidligere. Svaret er alltid nei. Jeg ønsker et sterkt barnevern, meg tror kompetanse, samarbeid og opplæring av foreldre er langt bedre enn maktbruk

17. JULI kommenterte statssekretær Ostling mitt innlegg. Han skriver at jeg mangler kunnskap og at

«det viktige er at avgjørelsen er til barnets beste».

Hvis barnevernets avgjørelser alltid var til barnets beste så var det ikke farlig. Rettsapparatet skal holde kontroll. Dommeren for imidlertid bare belyst barnas situasjon hjemme hos foreldrene. Det gis ingen opplysninger om hvem som bor i fosterhjemmet eller når barnet kan flytte dit. Retten gis ingen opplysninger om søsken kan få bo sammen. Det forutsettes bare at barnevernet sørger for at barna blir godt ivare tatt. Faktum er imidlertid at mange barn går fra sted til sted, de får aldri følelsen av å ha et hjem.

«Barnets beste» er en vinner i festtaler, men dessverre en taper i prioriteringer.